

ΤΥΦΟΣ—ΕΥΛΟΓΙΑ.

Τὰ ἔρημα τὰ βώδια ὁ τύφος θανατόνει,
τὰ ἡμερὰ τ' ἀρνάκια θερίζει εὐλογία,
καὶ μὴ κακὴ ἀρρώστια τὰ ἄλλα σκοτόνει...
βοήθα μας καὶ πάλι, Χριστὲ καὶ Παναγιά.
Δὲν φθάνει τόση φτώχεια, δὲν φθάνει τόση πείνα,
μὰ νῆρχεται κ' ἡ κάθε ἀρρώστια 'στὴν Ἀθήνα;

Καὶ τώρα, Ἀθηναῖοι, ποῦ θέλετε νὰ πάμε;
μὰς μένουν μονάχα γουρούνια καὶ τραγιά
Τί κρέατα γιὰ αἷμα καὶ γιὰ ζωὴ νὰ φάμε;
τὰ βώδια ἔχουν τύφο, τ' ἀρνάκια εὐλογία.
Καὶ τί μὰς ὠφελοῦνε οἱ χοῖροι καὶ οἱ τράγοι;
'μπορεὶ νὰ δυναμώσῃ κανεὶς μὲ ὄσους φάγη;

Θὰ 'πῆτε ὅτι μένουν ἡ φάσαις, τὰ καπόνια,
ἡ πέρικαις, ἡ κότσις, οἱ διάνοι, οἱ λαγοί,
ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι γιὰ τὰ πτωχὰ σαλόνια,
κ' ἔπειτα δὲν παχαίνει καὶ τοῦτο τὸ φαγεῖ.
'Ἄν θέλῃς κάθε μέρα νὰ τρῶς λαγὸ καὶ φάσα,
πρέπει Σκουλοῦδη νᾶχῃς ἢ Νεγρεπόντε κάσσα.

Λοιπὸν τὰ ψάρια μένουν μονάχῃ μὰς ἐλπίδα,
μὰ καὶ γι' αὐτὰ μὰς γράφουν ἀπ' τὸ Αἰτωλικὸ,
πὼς ἔξαφνα μὴ μέρα τοὺς ἔστριψε ἡ βίδα...
Νὰ τρελλαθοῦν τὰ ψάρια!.. καινούριο ξαφνικὸ!
Λοιπὸν γιὰ φαντασθῆτε, ἂν φάμε τρελλὸ ψάρι,
ἡ τόση μὰς ἡ τρέλλα τί δρόμο θὲ νὰ πάρῃ.

Κι' ἂν εὐλογία ἡ τύφος καὶ πάλι μὰς θερίσῃ,
δὲν εἶναι δὰ, νομίζω, καὶ τόσο σοβαρὸ,
γιατὶ σ' ἀρρώστιας τέτοιαις μὰς ἔχουν συνειθίσει,
ἀλλὰ νὰ τρελλαθοῦμε θὰ ἦναι τρομερὸ.
Καὶ ποῖος φρενοκομεῖα γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς θὰ κἀνῃ;
Αὐτὴ ἡ 'λίγη τρέλλα ποῦ ἔχουμε μὰς φθάνει.

'Ὡ Δήμαρχε, Νομάρχα, καὶ σεῖς οἱ κυβερνήται,
γιὰ δόστέ μας κρέας νὰ φάμε βωδινοῦ
πεινοῦνε οἱ μεγάλοι κυρίαρχοι πολῖται,
κ' ἐγὼ ὁ κυρίαρχος καὶ ποιητὴς πεινω.
Σεῖς ἔχετε καπόνια καὶ πέρικαις νὰ τρῶτε,
μὰ 'λίγο βωδιοῦ κρέας καὶ 'στοὺς πολῖτας δότε.

'Εκάρχαμε πολέμους μὲ χέρια σταυρωμένα,
ἐπέσαμε 'στοὺς Τούρκους μ' ἀβάσταχτη ὀρμή...
Τώρα λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ τρῶμε ὀλοένα,
νὰ δυναμώσῃ 'λίγο τ' ἀδύνατο κορμί;
Χωρὶς ζωὴ καὶ αἷμα, χωρὶς βωδίσιο κρέας,
πὼς θάχουμε κουράγιο γιὰ ἐκστρατείας νέας;

Γιατὶ καὶ γιὰ τὰ βώδια δὲν ἔχετε φροντίδα;
μήπως κ' αὐτὰ δὲν τρέφουν καὶ σὰς καὶ τὸ Παλάτι;
ὦ! ναί, κ' αὐτὰ πληρόνουν γιὰ τὴ φτωχὴ πατρίδα,
κ' ἴσως γιὰ τοῦ Τρικούπη πεθαίνουν τὸ γεινάτι.
Χωρὶς αὐτὰ τὰ βώδια, τὰ βώδια μὲς πεινοῦμε,
καὶ σὰν τοὺς Καννιθάλους θ' ἀλληλοφαγωθοῦμε.

Souris.

ἐσπέρας, νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ κλωβία των καὶ νὰ τρώ-
γωσι τὸ ὀρύζιον των· ὁ ὀρίζων τῶν ἰδεῶν αὐτῶν περὶ
τοῦ Σύμπαντος ἄρχεται καὶ λήγει εἰς τὸ φορτηγόν, τὴν
κλίνην καὶ τὸ Λουτρόν. Ἡ ἐξουσία τοῦ ἀνδρός ἐπ' αὐ-
τῶν εἶνε σχεδὸν ἀπεριόριστος.

Εἰς τάξεις τινὰς τῆς κοινωνίας τῶν πεπολιτισμένων
ἔθνων μετ' ἐκπλήξεως καὶ λύτης παρατηρεῖ τις, ὅτι
ἐνίοτε ἡ θέσις τῆς γυναικὸς κατ' οὐδὲν σχεδὸν διαφέρει
τῆς τῶν ἀγρίων λαῶν, οὓς ἀνεφέραμεν.

Ἐν Ἑλλάδι π. χ. εἶδομεν ἰδίους ὀφθαλμοῖς τὰς γυ-
ναῖκας τῶν λεγομένων Ἀρβανιτοβλάχων νὰ τάσσωνται
εἰς τὴν σειρὰν τῶν ὄνων, καὶ νὰ φέρωσιν ἐπὶ τῆς ῥάχους,
ὡς αἱ Αὐστραλιαναὶ, ξύλα ἢ ἄλλο μεθ' ὑπομονῆς ἴσης ἢ
καὶ ἀνωτέρας τῶν συναδέλφων των ὄνων, καὶ νὰ μετα-
βαίνωσιν ἐν τοιαύτῃ πομπῇ εἰς τὰς πόλεις, καὶ δὴ καὶ
εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνίοτε, πρὸς πώλησιν. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁ-
ποῖον ἐκπλήττει περισσότερο τὸν θεατὴν εἶνε, ὅτι πολ-
λοὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ ὀνογυναικείου τούτου κερθανίου δὲν
βαδίζουσιν, ἀλλὰ φέρονται ἐπὶ τῶν καλλιτέρων ὄνων ἢ
ἡμιόνων· ἡ δὲ ἐκπλήξις φθάνει εἰς τὸν κολοφῶνα, ὅταν
ἀκούσῃ τις τοὺς οικονομολογικοὺς διαλόγους τῶν ἀνδρῶν·
λόγου χάριν «ὅτι ὁ Μῆτρος ἐλπίζει νὰ πιάσῃ 11)2
δραχμῆν ἀπὸ τὸν Κοῦτσι του (ἐννοῶν τὸν γαίδαρόν του),
μὰ καὶ τὴν Μάρο του (ἐννοῶν τὴν γυναῖκα ἢ τὴν μνη-

στὴν του) δὲν τὴν ἔχει φορτώσει ἄσχημα σήμερα, καὶ
ἐλπίζει νὰ πιάσῃ 1:80.

Ταῦτα παρατηρεῖ ὁ πεπολιτισμένος Ἕλληνας μετὰ πλή-
ρους ἀδιαφορίας, ὡς νὰ ἦτο ἐκ γενετῆς Κάφορος ἢ Ὀτ-
τεντότος· ὁ ἐλληνικὸς ἐλεύθερος νόμος δὲν δύναται ἴσως
νὰ ἐπέμβῃ διὰ νὰ ῥήξῃ διὰ παντός τὴν γραμμὴν τὴν
σχηματιζομένην ὑπὸ γυναικῶν καὶ ὄνων τῶν Ἀρβανιτο-
βλάχων τούτων τῆς εὐκλειοῦς Ἑλλάδος;

Ὁ χωρικὸς Ἕλληνας ὅταν θὰ ἀναφέρῃ ἐν συνομιλίᾳ τὸ
ὄνομα τῆς γυναικὸς του ἢ τῆς θυγατέρας του, φροντίζει
νὰ προτάξῃ τὸ «μὲ συμπάθειον», ὡς καὶ ὅταν θὰ ἀναφέρῃ
τι περὶ τοῦ χοίρου ἢ τοῦ ὄνου του· δὲν φέρεται βεβαίως
πρὸς αὐτὴν ὡς τύραννος, ἀλλὰ εἶνε ὁ ἄρχων καὶ θέλει νὰ
φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ ἰσχυρὸς τῆς οἰκίας. Ἐν ταῖς ἐπαρ-
χίαις καὶ τῇ πρωτεύουσῃ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ γυνὴ ἀπο-
κλειστικῶς καταγίνεται εἰς τὰ τῆς οἰκίας, οὐδὲν ἀνα-
μιγνυμένη εἰς τὴν κίνησιν τῆς κοινωνίας ὑφ' οἰανδήποτε
ἐποψίν.

(*Ἐπεται τὸ τέλος).